

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI - JOSEF POSPÍŠIL

ZŠ Vodičkova 22, Praha 1

„Když zavřu oči, tak to vidím, tak vidím ty události, jichž jsem byl svědkem.“

Vzpomíná pan Josef Pospíšil, který si barvitě vybavuje konec 2. světové války z pohledu čtyřletého dítěte. Rodina bydlela na konci Zikovy ulice naproti tehdejšímu sídlu štábu zbraní SS.

„Za zácnonama jsme se dívali. To bylo poměrně nebezpečný, protože ti důstojníci, když tam třeba cvičili pořadovku a viděli, že se někdo dívá, tak hrozili, že prostě se to nesmí. Toho inkriminovanýho dne z toho ohromnýho areálu vyjela kolona, to byly desítky a desítky těch ‚Haklů‘ a na nich seděli v pozoru ti vojáci. Možná, že to bylo tak po poledni, ty vozidla se vracely opačným směrem a na těch ‚Haklech‘ ležely mrtvoly těch Němců, mrtvoly těch Němců od krve a ty vozidla byly od krve červený.“

Den, kdy z jeho bytu stříleli ruští vojáci na německé jednotky, mu dodnes připomíná stopa po kulce na sekretáři.

„My jsme byli ve sklepe, akorát jsme slyšeli že jo střelbu, a když jsme se pak vrátili, v tom bytě nebylo nic poškozenýho, ty okna byly otevřený a na zemi bylo nespočet nábojnic.“

Po válce ho zasáhla osobní tragédie. V roce 1948 mu zemřel tatínek při autohavárii. Celá rodina se silněji přimkla k víře.

„Já jsem věřící člověk, já jsem katolík a považuju to za to nejlepší, co jsem v životě získal, nebo jak jsem se v životě orientoval.“

Avšak v období totalitního komunistického režimu byla pro věřící velmi omezená možnost vysokoškolského vzdělání. To platilo i pro pana Pospíšila.

„Řekli mně, že je potřeba, abych získal nějakou praxi, tak abych šel na výrobní praxi. To byla prostě bolševická buzerace národa a lidí, kteří se jim nějak nehodili.“

Teprve na vojně zjistil, že důvod zamítnutí studia na vysoké škole byl jiný.

„Kasárny byly v podstatě poloprázdný. Byl tam neuvěřitelnej bordel, takže kádrový materiály se takhle válely v předsíni. A vidím tam tu bednu, tak jsem to vtevěřel, tu bednu a teď jsem tam viděl, že tam jsou kádrový materiály, kde jsem měl napsáno: ‚Matka, náboženskej fanatic ovlivňuje svoje děti.‘“

Přes všechno, čím si prošel, se mu splnil sen a založil si vlastní firmu. Nikdy si nepomyslel, že bude svědkem současného konfliktu v Evropě.

„Mladí lidé současnosti si neuvědomují, že to, do čeho vstupují, že není samozřejmostí, že svoboda, demokracie, prosperita té země, že je veliká věc, veliká hodnota, ale nepadlo to samo z nebe a stálo to mnoho lidí i životy.“